

Rekurzný súd rozhodol o rekurze dlžníkov meritorne.

Najvyšší súd usnesenie rekurzného súdu zrušil a uložil súdu I. stolice, aby rekurz vd. Marie K. a Jozefa K. predložil prezídiu krajského súdu v R. ako dozorčiemu správneému úradu k rozhodnutiu.

Dôvody.

Vec, o ktorú ide, nie je ani poručenskou vecou, ani inou vecou nesporného pokračovania. Rekurzný súd prekročil svoju pôsobnosť, určenú v § 1 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n., keď o veci rozhodol, a preto je jeho pokračovanie zmätočné podľa § 41 lit. e) cit. zákona.

Usnesenie súdu I. stolice nie je rozhodnutím sudcovským, ale rozhodnutím súdneho správneho úradu, povereného správou sirotských peňazí, a týká sa výlučne pôžičky, povolenej tým istým súdom z týchto peňazí. Rezhodnúť o správnosti súdnych opatrení, týkajúcich sa správy peňazí sverených súdu, neprislúcha nadriadenému súdnemu senátu, lež nadriadenému justičnému správneému úradu.

Čís. 16354.

I. Výpovedná lehota podľa § 31 (2) lit. b) zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. nebola zachovaná, keď bola výpoveď zamestnancovi doručená až v prvý deň kalendárneho štvrťroka, ku koncu ktorého bola daná.*)

II. Keď zamestnávateľ neuplatnil za výpovednej lehoty dôvod, ktorý mu zamestnanec za trvania tejto lehoty zaval k predčasnému zrušeniu pracovného pomeru, vzdal sa tým práva na prepustenie zamestnanca.**)

(Rozh. z 22. septembra 1937, Rv III 713/37.)

Podľa prednesu žaloby žalobník zamestnaný bol u žalovaného ako úradník od r. 1919, tedy dlhšie než 15 rokov, a preto mu podľa § 31 (2) lit. b) zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. prislúchala trojmesačná výpovedná lehota ku koncu kalendárneho štvrťroka. Dňa 1. októbra 1936 doručený mu bol list, v ktorom mu dal žalovaný výpoveď ku dňu 31. decembra 1936. Podľa stanoviska žaloby výpoveďou, danou až v prvý deň kalendárneho štvrťroka, výpovedná lehota nebola zachovaná, tak že výpoveď platila až ku koncu ďalšieho kalendárneho štvrťroka, totiž ku dňu 31. marca 1937. — Žalobou domáhal sa toho, aby žalovaný zaviazaný bol zaplatiť mu služebné pôžičky na dobu od 1. januára 1937 do 31. marca 1937. — Žalovaný bránil sa proti žalobe tým, že výpoveď ku koncu kalendárneho štvrťroka mohla byť platne daná ešte aj v prvý deň dotyčného štvrťroka, tedy 1. októbra 1936 tým viac, že list napísal a dal na poštu už dňa 30. septembra 1936, a že inak mal aj dôvod k predčasnému zrušeniu pracovného pomeru, lebo žalobník sa behom výpovednej lehoty dopustil vôči nemu hrubých urážok.

*) Porov.: Úr. sb. č. 2117.

***) Porov.: Úr. sb. č. 1423, 3441 (I).

S ú d I. s t o l i c e pokladal výpovednú lehotu podľa § 31 (2) lit. b) zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. za zachovanú a žalobu zamietol. O d v o l a c í s ú d jeho rozsudok zmenil a žalobe čiastočne vyhovel. Z d ô v o d o v: V súdenom prípade nie je sporné, že žalobníkovi prislúchala podľa § 11 (2) lit. b) zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. trojmesačná výpovedná lehota ku koncu kalendárneho štvrťroka, a ide predovšetkým o to, či táto výpovedná lehota bola zachovaná. Nebolo sporné, že list žalovaného zo dňa 30. septembra 1936, ktorým dal žalobníkovi výpoveď ku dňu 31. decembra 1936, bol žalobníkovi doručený až dňa 1. októbra 1936. Je pravda, že žalovaný list napísal už dňa 30. septembra 1936, tedy ešte pred tým, než sa výpovedná lehota započala. Bolo však na ňom, aby aj dostal žalobník tento list včas, totiž tak, aby mal trojmesačnú výpovednú lehotu celú nezkrátenú. Mal sa tedy žalovaný postarať o to, aby list obsahujúci výpoveď doručený bol žalobníkovi v takom čase, aby v svojej výpovednej lehote nebol skráteneý. Tým však, že žalovaný podal spomenutý list na poštu len dňa 30. septembra 1936 odpoľudnia, tak že žalobníkovi nebol doručený toho istého dňa, ale až na druhý deň, totiž dňa 1. októbra 1936, o ktorom dni sám žalovaný uznal, že má byť započítaný do výpovednej lehote, sám žalovaný zapríčinil neskoršie doručenie listu z 30. septembra 1936 žalobníkovi a tým nedovolené skrátenie výpovednej lehote, ktoré žalobník nie je povinný uznať. — Čo sa tvrdenia žalovaného týka, že bol oprávnený žalobníka zo služby predčasne prepustiť, nemá toto významu, lebo podľa prednesu žalovaného staly sa tvrdené okolnosti vo výpovednej lehote, a žalovaný ani netvrdil, ani nedokázal, že žalobníka pre tento dôvod zo služby ihneď prepustil a tým zrušil výpoveď danú žalobníkovi vyššie spomenutým listom.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť zamietol.

D ô v o d y:

Nejvyšší soud neshledal zákonného důvodu, aby napadený rozsudek odvolacího soudu byl změněn aneb rozvázn.

Neuplatnil-li dovolatel zrušovacího důvodu vůči žalobci jako svému zaměstnanci, ač ho snad mohl právem propustiti i za trvání výpovědní lhůty, vzdal se tím práva na propuštění. Musel proto dovolatel zachovati zákonnou výpovědní lhůtu, což se však — jak správně dovodil v napadeném rozsudku odvolací soud — nestaio.

Bylo proto dovolací žádost jako bezzákladnou zamítnouti.

Čís. 16355.

Pracovní soud jest výhradně příslušný pro žalobu zaměstnance (kočího) na zaměstnavatele o náhradu škody, utrpěné při výkonu služby tím, že byl koněm poškozen.

(Rozh. ze dne 1. října 1937, Rv I 1447/36.)